

[Finansministeren.]

menes med de forskellige udtryk. Det er muligt, at vi skal give en mere skematisk fremstilling af tingene, og det vil jeg da gerne forsøge om vi kan gøre til udvalgsdrøftelserne.

Jeg takker for den almindelige tilslutning, der har været til forslaget om at forhøje afgiften for opsigelse i utide af annuitetsforsikringer eller for belåning af dem. Jeg forstår godt hr. Nordqvists og hr. Niels Andersens betænkeligheder ved at sætte disse bestemmelser i kraft fra lovforslagets fremsættelse. Jeg er da godt klar over, der er et problem her i godt lovgivningsarbejde, og jeg er rede til at drøfte med udvalget, om vi kan finde andre fremgangsmåder. Det er i hvert fald for mig afgørende, at vi ikke ved at fremsætte lovforslaget har opfordret tusinder af mennesker til at udnytte den bestående ordnings, skal vi sige muligheder for at få en skattegevinst ved at opsiges i utide. Jeg ville være bange for den normale lovkræfter på dette område, fordi folkettingen efter mit skøn skal have god tid til at behandle dette store lovgivningsarbejde, og derfor må det være således, at der er sikkerhed for, at ikke for mange, mens folkettingen sidder og arbejder med det, udnytter det hul, der er i skattelovgivningen, og som vi her vil stoppe. Men kan man finde andre udveje, som efter hr. Nordqvists opfattelse skulle være mere acceptable ud fra almindelige juridiske synspunkter, så har jeg da ikke noget imod at overveje disse. Det gælder i øvrigt næsten ethvert punkt, der er rejst her i dag.

Hr. Grünbaum var inde på en kritik af, at man ikke har fulgt det sagkyndige udvalgs forslag om indeksordningernes beskatning, såfremt disse opsiges i utide, og med i utide mener jeg altså på et tidspunkt, som ikke er forudsat i loven. Formålet har jo været en alderdomsopsparing og ikke en opsparing til et år, hvor man havde en særlig lav beskatningsprocent og derfor kunne være interesseret i at få disse beløb til beskatning. Det, udvalget ønskede — det er rigtigt refereret af hr. Grünbaum — var jo, at man også på dette område skulle nå frem til en tillægsskat, således at man fik den normale skatteprocent ligesom for annuitetsforsikringer. Min opfattelse har været, at indekstrakterne i forvejen ligesom den almindelige kapitalfor-

sikring lå under et vist loft på selve indbetalingstidspunktet. Det er begrænset, hvor meget der kan indbetales på en indekstrakt, ligesom man har 3.000 kr.s loft for almindelige kapitalforsikringer, og derfor har jeg altså ikke ment, at man på dette område skulle gå så langt, som man gør med annuitetsforsikringer, der jo er uden loft ved indbetalingen.

Jeg fik et brev i dag fra én, der protesterede mod, at dette skulle have tilbagevirkende kraft for annuitetsforsikringer. Han omtalte i dette brev, at han havde indbetalt 1 mill. kr. om året skattefrit til disse ordninger, og at det derfor var urimeligt, at man nu skulle tage hele denne gevinst fra ham, som lå i, at han kunne hæve dem med 25 pct.s beskatning. Her har vi altså en afklaringerne på dette mystiske problem med de skattefrie millionærer, og jeg tror ikke, at hans oplysninger over for mig vejer på en sådan måde, at jeg er tilbøjelig til at give ham ret i, at han selvfølgelig skal bevare sine fordele. Både hr. Grünbaum og hr. Nordqvist var inde på problematikken vedrørende indeksordningerne. Jeg vil gerne sige ved denne lejlighed, at det, der er tale om, er, at såfremt pristalsreguleringen forsvinder i anden sammenhæng i vort samfund, er det rimeligt også at tage dette problem op til overvejelse. Det er det, regeringen har sagt i sin 12 punkts erklæring, og økonomiministeren er ved at samle oplysninger sammen om, hvor i vor lovgivning der findes indeks- eller pristalsreguleringer, der kan være anledning til at tage op til overvejelse i forbindelse med en indkomstpolitisk løsning, hvorved pristalsreguleringen forsvinder ud af den almindelige lønpolitik her i landet.

Jeg vil også gerne oplyse, at indekstrakter efter min mening har været et overordentlig værdifuldt opsparingsincitament, og landets økonomiske stilling er ikke den, at vi kan undvære opsparingsincitamentet. Vor opsparing her i landet er ikke for stor, den er for lille, hvilket rammer dem, der er svagest stillet, og som ikke har kunnet spare op. De penge, de skal låne i pengeinstitutterne, bliver meget dyre. Den høje rente er et resultat af en manglende opsparing i forhold til et voldsomt voksende investeringsbehov, og derfor mener jeg ikke, det er rigtigt i efteråret 1970 med den økonomiske